

Suzănica Tănase - Oameni fără piele
Seria Proză | Colecția Present

© 2022 Casa de pariuri literare
www.cdpl.ro | editura@cdpl.ro

editor: un cristian
redactor: Maria Petricu
producție: Tudor Bogdan Alexandru
DTP: Paul Burcia

© Iulia Șchiopu, pentru imaginea de pe copertă

Typefaces Warnock Pro, Designer Robert Slimbach, Adobe Systems Incorporated
Tipărit la Metropolis, Oradea

0 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TĂNASE, SUZĂNICA

Oameni fără piele / Suzănica Tănase. - București: Casa de pariuri
literare, 2022

ISBN 978-606-990-406-0

821.135.1

Oameni fără piele

un poem

Suzănica Tănase

casa de pariuri literare

„A trebuit să se dezbrace de piele pentru a reuși”, spune bunica. Altfel rămânea blocată în trecut.

Îmi închipui cum mama și-a dat jos pielea cu mișcări largi și bine definite. S-a dezbrăcat stângaci în văzul lumii cu coatele apropiate, conștientă că rușinea trosnește grosolan.

Mama fusese rușinoasă din fire.

Chiar și la propria înmormântare și-a acoperit ochii cu o batistă. Să nu deranjeze.

În clădirea aceea se putea intra numai pe vârfuri, ca pe o altă planetă. Una mică, îngustă, prăfoasă, unde starea de suspensie în care se afla o transforma și o reducea la nimic.

„Regulile de acolo erau clare, aproape asemănătoare cu cele din oricare altă societate care se respectă”, spune bunica.

Pielea mamei s-a lăsat împachetată, ostenită, lipsită de flexibilitatea anilor.

Mama avea vârsta mea când și-a lăsat totul ordonat lângă barieră și i-a urmat pe ceilalți. Nimeni nu s-a mai uitat în urmă.

I-a spus mai târziu bunicii că durerea i s-a cuibărit mai întâi în stomac și apoi în inimă. Chiar în organul acela care nu ar trebui să mai doară atunci când e frânt.

Pe ea o ustura.

Bunica mi-a șoptit într-o seară cum mama s-a ciupit puternic de braț până ce i-a pocnit o venă mică, albastră, cu un clipocit de izvor. Astfel a reușit să-și mute durerea în degetul arătător de la mâna dreaptă.

Am încercat și eu și am respirat ușurat. Bunica nu minte niciodată.

S-a făcut loc în plămâni pentru o inspirație și o expirație aproape completă. Buricul meu, buricul ei pompează un puls.

Starea incertă în care se află o transportă pe mama încet, ca printr-un vis cu multe uși, către cea potrivită.

Mintea ei nu mai are nevoie de piele ca să pipăie. Ne clănțanesc dinții, un șirag de mărgele, dar intrăm împreună.

Bunica îmi zice că în ultimele săptămâni mama visa un foc mistuitor care îi tumefia limba. Poate din cauza asta nu mai putea scoate niciun cuvânt.

Să fi fost doar o fantezie ascunsă, ușor interpretabilă?

Mama începuse să viseze foc numai înainte de a se lepăda de piele. Un simplu mecanism de apărare?

Undeva înăuntrul meu pulsează o scânteie.

„Acolo întunericul lovea cu puterea trunchiului de copac căzut pe spinare”, zice bunica. Parcă nici timp nu mai era.

Mama învățase totuși să respire ca într-o soluție gălbuie și amară.

Clădirea cu venin, așa îi spuneau toți cu ochii mici ca de viezure.

O lua întotdeauna pe scări, refuza să intre cu mine în lift.

„Liftul era ca un sicriu strâmt și împuțit ce cobora adânc”, își amintește bunica.

În mijlocul pământului.

Mama simte că acolo trăiesc cei mai mizerabili dintre ei sau poate doar ființele cele mai abandonate, fără de lumină.

Când era mică, mama își asculta bunica atunci când îi povestea că doar cei de afară mai pot salva, aprinzând o simplă lumânare. Dar mama uitase de biserică, de bunică, de lumânare.

„Așa uită toți când sunt departe”, îmi spune bunica.

Cu degetele reci mama a apucat hârtiuța pe care stă scris un număr și s-a așezat la rând. Copilul îi dormea la picioare.

Fusta femeii de lângă ea atârna hâd, ca un mort aruncat de-a valma în groapă.

Mama îi vede unghiile murdare prin șlapii de cauciuc și se gândeste că o fi plecat în grabă de acasă. Așa, ca atunci când se fuge de furtună.

Poate că și ea era îmbrăcată la fel. Copilul încă doarme.

Când a lăsat în urmă ziua, afară era cald. Mamei i se topea cimentul sub sandale, dar clădirea cu venin nu avea ferestre. E astfel construită să nu se știe nimic decât starea groaznică și permanentă de frig.

Bunica deschide fereastra în timp ce-mi povestește. Soarele i se zbate între ridurile feței.

Pe culoarul lung și întunecos nimeni nu spune bună dimineața sau bună ziua, nici măcar bună. Ochii se duc prima dată la gura închisă, o simplă dungă ca o ață de papiotă ce taie o mămăligă. Atâta putere.

Mama mai avea momente când se alinta, simțindu-se neîndreptățită de soarta spurcată.

„Deși la ce să se mai aștepte când a stat ghemuită într-o greșală ca un fetus într-un ou cu coaja crăpată prin care se scurgea oxigenul puțin câte puțin cât să nu își amintească cine a fost odată”, spune bunica în timp ce își aprinde o țigară.